

Un dels atreviments més lamentables, discriminatius i segregadors, en la nova Llei de Qualitat de l'Ensenyament que promociona el Partit Popular, és la inclusió de la religió, la catòlica, en el pla d'estudis com una assignatura obligatòria que determinarà la nota mitja amb la resta d'assignatures, si bé —diuen— la no superació d'aquesta no se sumarà, de moment, a la quantitat d'assignatures límit que obliguen a repetir curs. Aquesta matèria és la única que no té definida una programació base, la qual cosa deixa via «lliure» als professors, manats de la Conferència Episcopal, per a conduir les classes com vullguen, és a dir, catòlicament. La Constitució Espanyola de 1978 tancava un període de nacional-catolicisme i acceptava la «Declaració Universal de Drets Humans» de 1948. L'estat Espanyol es presentava així com aconfessional (article 16), però amb una laïcitat que naixia ja amenaçada: l'article 16.3 permetia els pactes de l'Estat amb el Vaticà. El Concordat de 1979 (el mateix que el de 1953, però amb la cara llavà), establia la catòlica com la religió «hegemònica» en Espanya. Imaginen, vostés, un estat qualsevol, que acceptara la no discriminació per sexe o raça, però que firmara concòrdats amb organitzacions internacionals que declararen «un sexe dominant» o «una raça privilegiada». ¿És aleshores Espanya un estat vertaderament «aconfessional»? Rotudament: No. La mateixa separació, des de tan texts, dels xiquets en les aules segons les creences dels pares genera ja una bona dosi d'«apaheid», tal com passaria amb la creació de l'«assignatura alternativa» del PP. Una altra cosa seria l'existència d'una assignatura amb un programa definit, que explicara la història de tots els valors i de totes les creences. Per això, qui crega en Crist que rese i vaja al temple. Però l'escola ha de ser de tots i per a tots per igual.